

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 53 0 P 083098 24 Rev
Sarajevo, 17.12.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Fatime Imamović, kao predsjednice vijeća, Snježane Malešević i Mirsade Čaušević-Dučić, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice S.B. ulica G.Š.broj ..., Č., koju zastupa punomoćnik Jerko Čilić, advokat iz Ljubuškog, protiv tuženog Centar za socijalni rad Čapljina, Trg Svetog Franje bb, Čapljina, koga zastupaju punomoćnici iz ZAK „Kebo & Guzin“ iz Mostara, radi poništenja, v.s. 1.100,00 KM, odlučujući o reviziji tužiteljice izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Mostaru broj: 53 0 P 083098 23 Gž od 13.06.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 17.12.2024. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbijaju se zahtjevi parničnih stranaka za naknadu troškova revizijskog postupka.

o b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Čapljini, broj 53 0 P 083098 22 P od 20.09.2023. godine poništena je Odluka Upravnog vijeća Centra za socijalni rad Čapljina broj: 09-05-1923/22 od 02.09.2022.godine, Odluka Centra za socijalni rad Čapljina broj: 050-05-1814/22 od 07.07.2022.godine, Javni konkurs za izbor i imenovanje direktora Centra za socijalni rad Čapljina broj: 01-050-960/22 od 04.04.2022.godine, koji se ima ponovno objaviti. Utvrđeno je da je tuženi diskriminatorno postupao prema tužiteljici na način što tužiteljici i pored njenih kompetencija i ispunjenih općih i posebnih uslova, te uredno predatoj prijavi za radno mjesto direktora raspisano Javnim konkursom za izbor i imenovanje direktora broj: 01-050-960/22 od 4.4.2022.godine nije omogućio zasnivanje radnog odnosa zbog tužiteljicine dobi, čime je počinio diskriminaciju na štetu tužiteljice. Istom presudom naloženo je tuženom da tužiteljici po osnovu izmakle koristi počevši od 02.09.2022.godine za svaki protekli mjesec, svakog prvog do petog u tekućem mjesecu isplati iznos od po 1.100,00KM sve do 65.godine života tužiteljice, sa zakonskom zateznom kamatom i da joj naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.463,20 KM, sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana 20.09.2023.godine, kao dana presuđenja pa do isplate.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Mostaru broj: 53 0 P 083098 23 Gž od 13.06.2024. godine žalba tuženog je uvažena i prvostepena presuda preinačena tako da je odbijen tužbeni zahtjev i tužiteljica obavezana tuženom naknaditi troškove postupka od 1.123,20 KM, kao i troškove sastava žalbe u iznosu od 351,00 KM.

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavila tužiteljica zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, drugostepena presuda ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje, ili da se preinači i usvoji tužbeni zahtjev tužiteljice, uz zahtjev za naknadu troškova sastava revizije u iznosu od 720,00 KM, uvećano za 25% i PDV.

U odgovoru na reviziju tuženi je osporio osnovanost revizijskih prigovora i predložio da se ista odbaci, odnosno odbije kao neosnovana, uz zahtjev za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju u ukupnom iznosu od 1.053,00 KM.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u granicama razloga propisanih odredbom člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu: ZPP), ovaj sud je odlučio:

Revizija nije osnovana.

Suprotno tvrdnjama revizije drugostepeni sud je, u smislu odredbe iz člana 231. ZPP-a, pravilno svoje uvjerenje o osnovanosti žalbenih prigovora tuženog opravdao valjanim razlozima koje kao pravilne prihvata i ovaj sud, s obzirom da nisu u suprotnosti sa izvedenim dokazima. Slobodnoj ocjeni izvedenih dokaza stranka ne može suprotstaviti svoju ocjenu izvedenih dokaza ukoliko ista u sebi uključuje prigovore činjenične prirode (član 240. stav 2. ZPP), pa su stoga u ovom revizijskom postupku irelevantni svi prigovori činjenične prirode navedeni u reviziji. Najzad, ocjena pravnih učinaka utvrđenog činjeničnog stanja ne predstavlja primjenu odredbe člana 8. ZPP već primjenu materijalnog prava, pa na osnovu svega izloženog ovaj sud zaključuje da nije ostvaren revizijski razlog povrede odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 8. ZPP.

Predmet spora je zahtjev za poništenje odluke tuženog o izboru kandidata po raspisanom konkursu, odluke o odbijanju prigovora tužiteljice, poništenje raspisanog konkursa za izbor i imenovanje direktora tuženog, jer je kako tužiteljica tvrdi izabrani kandidat, onaj koji je bio favorizovan u odnosu na tužiteljicu po osnovu dobi, čime je tužiteljica stavljena u neravnopravan položaj.

Iz činjeničnih utvrđenja nižestepeni sudovi proizilazi da je tuženi raspisao Javni konkurs za izbor i imenovanje direktora Centra za socijalni rad Čapljina broj: 01-050-960/22 od 4.4.2022.godine na mandat od 4 godine, a u kojem su navedeni opšti i posebni uslovi koje kandidati trebaju imati u skladu sa Statutom tuženog. Kao posebni uslovi propisano je da kandidati trebaju imati VSSS-VII stepen stručne spreme, odnosno visokog obrazovanja prvog (najmanje 240 ECTS bodova), drugog ili trećeg bolonjskog sistema studiranja-diploma visokog obrazovanja, socijalni rad, pedagogija ili psihologija, položen stručni ispit i najmanje 5 godina iskustva u struci na poslovima socijalne zaštite. Prema članu 15. i 17. stav 1. Statuta tuženog, Upravno vijeće tuženog u skladu sa Zakonom i odredbama Statuta imenuje direktora Centra za socijalni rad uz prethodnu saglasnost Općinskog vijeća Čapljina na period od 4 godine. Odlukom Centra za socijalni rad Čapljina broj: 050-05-1814/22 od 07.07.2022.godine po raspisanom konkursu izabrana je kandidat T.P.Ć. na poziciju direktora Centra za socijalni rad Čapljina na mandatni period od 4 (četiri) godine. U obrazloženju odluke se navodi da je Upravno vijeće utvrdilo da se javilo troje kandidata, koji ispunjavaju uslove konkursa i da su članovi Upravnog vijeća jednoglasno donijeli odluku o prijemu kandidata T.P.Ć.. Odlukom

---

¹ "Službene novine F BiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

Upravnog vijeća Centra za socijalni rad Čapljina broj: 09-05-1923/22 od 2.9.2022.godine, odbijen je prigovor tužiteljice na odluku o izboru kandidata, a u obrazloženju odluke se navodi da kandidat T.P.Ć. ima viši stepen obrazovanja (magistar) i iskustvo na rukovodećim pozicijama, a da tužiteljica nije izabrana jer u trenutku prijave na konkurs ima manje od četiri godine do odlaska u penziju, pa bi u toku njenog trajanja mandata trebalo ponovo provoditi izbornu proceduru. U vrijeme donošenja odluke o izboru direktora, po raspisanom konkursu, tužiteljica je imala 61 godinu i 9 mjeseci života i 37 godina staža.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je usvojio tužbeni zahtjev izvodeći zaključak da je jedan od razloga što tužiteljica nije primljena na radno mjesto direktora to što je imala manje od 4 godine do zakonitog odlaska u penziju, na koji period se imenuje direktor, pa je na taj način diskriminisana po osnovu starosne dobi, što predstavlja zabranjenu diskriminaciju u smislu članova 2., 12., i 15. Zakona o zabrani diskriminacije, kao i u smislu člana 8. Zakona o radu FBiH.

Drugostepeni sud, je odlučujući po žalbi tuženog, istu uvažio i prvostepenu presudu preinačio tako da je odbio tužbeni zahtjev, cijeneći da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo, jer se svaka razlika u tretmanu ne smatra diskriminacijom prema Zakonu o zabrani diskriminacije (čl. 5. Zakona o zabrani diskriminacije). Ovo posebno kada postoji objektivno i razumno opravdanje za ostvarenje legitimnog cilja, kao što je u konkretnom slučaju -uspješnije i funkcionalnije obavljanje posla, jer bi u slučaju izbora tužiteljice za direktora za mandatni period od 4 godine zbog njenog odlaska u penziju tuženi morao ponovo raspisati i provoditi konkurs za izbor direktora.

Nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Po ocjeni ovog suda, drugostepeni sud je pravilnom primjenom Zakona o zabrani diskriminacije² i Zakonu o radu FBiH zaključio da je tužbeni zahtjev tužiteljice neosnovan.

Prema odredbi člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, diskriminacija je definisana kao svako različito postupanje, uključujući svako isključenje ili davanje prednosti zasnovano na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kojem licu ili grupi lica na osnovu njihove rase, boje kože, jezika, vjere, etničke pripadnosti, nacionalnog ili socijalnog porijekla, veze sa nacionalnom manjinom, političkog ili drugog uvjerenja, imovnog stanja, članstva u sindikatu ili drugom udruženju, obrazovanja, društvenog položaja i pola, polnog izražavanja ili orijentacije kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kojem licu onemogućiti ili ugrožava priznanje ili ostvarenje na ravnopravnoj osnovu prava i sloboda u svim oblastima javnog života.

Kod dokazivanja postojanja diskriminacije postoji princip podjele tereta dokazivanja između tužitelja i tuženog. Obaveza tužitelja, žrtve diskriminacije, je da dokaže činjenice na osnovu kojih se može zaključiti da je došlo do diskriminacije, odnosno, mora dokazati da je došlo do različitog tretmana, dok tuženi, lice za koje se tvrdi da je izvršilo diskriminaciju može pobiti postojanje iste na dva načina i to da tužitelj nije u istoj ili sličnoj situaciji sa osobom sa kojom se poredi i da se različit tretman ne zasniva na osnovu za koji se tvrdi da se zasniva.

Odredbom člana 5. Zakona o zabrani diskriminacije propisani su izuzeci od principa jednakog postupanja, odnosno da se zakonske mjere i radnje neće smatrati diskriminacijskim

---

² “Službeni glasnik BiH broj: 59/09 i 66/16

kada se svode na nepovoljno razlikovanje ili različito postupanje ako su zasnovane na objektivnoj i razumnoj opravdanosti.

Dakle, neće se svaka razlika u tretmanu smatrati diskriminacijom. Razlika nije diskriminatorska kada se ima objektivno i razumno opravdanje za ostvarenje legitimnog cilja. Prema Zakonu o radu i Zakonu o zabrani diskriminacije, ne smatra se diskriminacijom pravljenje razlike, isključenje ili davanje prednosti zbog osobenosti određenog posla kod kojeg lično svojstvo lica predstavlja stvarni i odlučujući uslov obavljanja posla, ako je svrha koja se time želi postići opravdana.

U konkretnom slučaju iz činjeničnih utvrđenja proizilazi da je postupak raspisivanja konkursa i izbora kandidata pravilno proveden u skladu sa Statutom tuženog i ovlaštenjem Upravnog vijeća da od prijavljenih kandidata bira kandidata za kojeg ocijeni da će u toku trajanja cijelog mandatnog perioda najbolje obavljati poslove. Naime, Upravno vijeće tuženog je svoje diskreciono pravo izbora najboljeg kandidata i obrazložilo navodeći da je cijeno da kandidat T.P.Ć. ima veći stepen obrazovanja od tužiteljice, da ima iskustvo na rukovodećim pozicijama i da izborom tužiteljice tuženi ne bi došao u poziciju da ponovo u toku mandatnog perioda od 4 godine provodi novu konkursnu proceduru izbora direktora. Tuženi je imao objektivno i razumno opravdanje da izabere kandidata koji će po njegovoj ocjeni najuspješnije obavljati poslove upražnjenog radnog mjesta, kao i da će se time obezbjediti kontinuitet u obavljanju rukovodnih poslova, sve radi funkcionalnog i neometanog poslovanja tuženog, cijeneći, pri tome, da bi izborom tužiteljice na mandatni period od 4 godine tuženi morao ponovo provoditi konkursnu proceduru za izbor direktora, jer bi u navedenom periodu tužiteljica otišla u penziju zbog ispunjavanja uslova.

Prema tome, iz navedenog proizilazi da je pravilan zaključak drugostepenog suda da se u konkretnom slučaju ne radi o diskriminaciji jer tužiteljica nije dokazala da je do različitog postupanja došlo bez objektivnog i razumnog opravdanja, zbog čega su prigovori pogrešne primjene materijalnog prava iz člana 15. Zakona o zabrani diskriminacije neosnovani.

Imajući u vidu sve navedeno, ovaj sud je ocijenio da ne postoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, a ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, pa je valjalo reviziju tužiteljice kao neosnovanu odbiti primjenom odredbe člana 248. ZPP, te odlučiti kao u stavu prvom izreke ove presude.

Neosnovan je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava revizije, primjenom odredbe iz člana 397. stav 1. u vezi sa čl. 386. st. 1. ZPP, jer u revizijskom postupku nije uspjela, kao i zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava odgovora na reviziju jer ova procesna radnja nije bila potrebna za vođenje parnice (član 397. stav 1., u vezi sa članom 387. stav 1. ZPP), pa je odlučeno kao u stavu drugom izreke ove presude.

Predsjednica vijeća
Fatima Imamović, s.r.